

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr 398 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 10 august 1955

ÎNTR-O COMUNĂ ÎN ZILELE CULESULUI

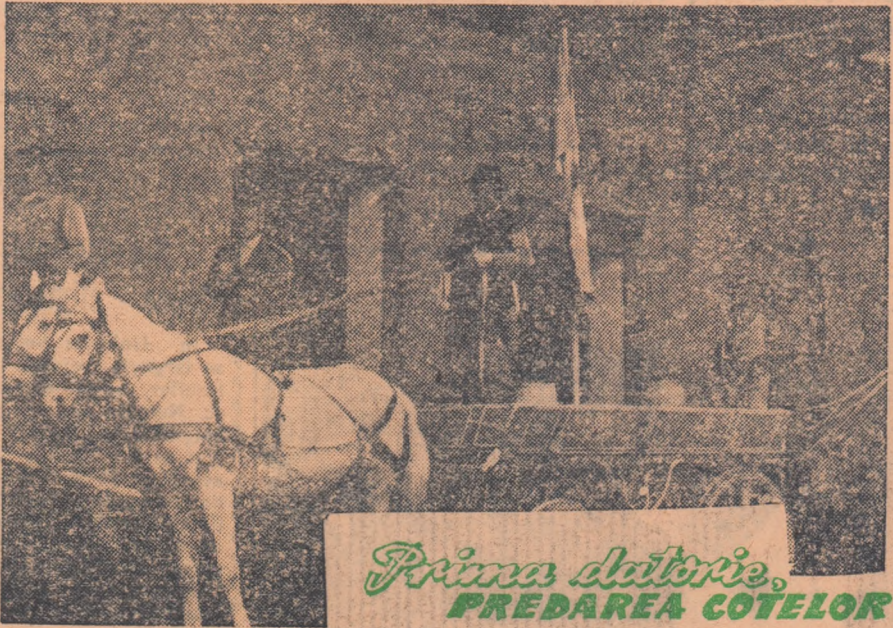
*In cinstea
CELOR DE PE ARIE*

In comuna Fundulea, regiunea București, o brigadă artistică de agitație dă un program la aria de treier.

*Belsug,
BUCURIE ...*

E fericită Maria Buzoianu. Rodul cules i-a întrecut așteptările.

*Prima datorie,
PREDAREA COTELOR*

In convoaie sărbătorești, țărani muncitori din Fundulea duc la baza de recepție cotele datorate statului.

Fotografii: Petre Gheorghe

**Țărani muncitori! Colectiviști,
întovărășiți, muncitori și tehnicieni din G.A.S. strângeți la timp și fără pierderi recolta din acest an! Grăbiți treierul!**

(Din chemările C.C. al P.M.R. cu prilejul zilei de 23 August 1955)

La arie

de PETRU VINTILA

Cu toate că mă bucur încă de înfloritoare tinerețe, mălurisc în fața domniilor voastre, iubiți cititori, că am destule aduceri aminte cari par a veni dintr-o vreme de mare depărtare. Imi amintesc, de pildă, cu cită trudă se pregăteau de treieris oamenii din satul meu, alătădă.

Vreau să vorbesc numai despre arie. Despre locul rotund, pe care îl curățau cu mare mișală de iarbă, pe care-l băteau cu maiul și-l udau, pregătindu-l ca pe o vatră. In mijlocul ariei așezau în pământ un par. De el legau un lanț și cu un cal, ori cu o pereche de vaci, porneau oamenii la treieris. Copitele animalelor slărimau spicele. După câteva ceasuri de alergătură abia era gata treierat un rind de snopi. Omul aduna cu tîrnul grăunțele și pleava. Făcea din ele un mușuroi. Și pină treierau vitele alt rind de snopi, femeia lui vintura pleava cu lopata și ciurul. Apoi spălau grăunțele la riu. Și întindeau pe uliță, în fața casei, pinze mari, albe, pe care grăunțele se uscau în bătaia fierbinte a soarelui. Vă dați seama cită trudă, cită sudoare cerea această muncă grea și istovitoare? Ii trebuiau omului săptămîni ca să-și treiere grîul de pe un pogon ori două. Munca era de Tartar și piinea ciștigată în acest chip era aveau amestecată și cu lacrimi și cu valuri de sudoare.

Acuma nu mai aflu un sat măcar cu asemenea arie de tre-

ier. Snopii nu-i mai așterne acuma nimeni sub copitele vîtelor, ci-i viră pe gura de fier a batozelor. Grîul nu-l mai spală nimeni la riu, fiindcă avem vînturători destule, mecanice, ori manuale. Lucrătorii din fabrici, acești modești și credincioși prieteni ai fărânimii muncitoare, se îngrijesc să dea tot mai multe unelte și mașini lucrătorilor de pe ogoare. Muncitorii din fabrici lucrează zi și noapte. Du-te în toiul nopții la uzina de tractoare din Orașul Stalin, ori la fabrica „Semănătoarea” din București. Schimbul al treilea lucrează la lumina lămpilor electrice, încheind noi șiruri de tractoare, semănători, vînturători, trioare, secerători și combine.

De la acești neosteniți în muncă tovarăși ai noștri, simtem datori și îndemnați a lua exemplu. Să nu cunoaștem ceas de hodină pe ariile de treier. Să facem din noaptea zi, să muncim cu sîrg și cu îndolite puteri, pentru piinea copiilor și fraților noștri. Să organizăm ca pe-un ceasornic munca pe arii, să nu lăsăm batozele să meargă în gol, să-și strice măselele de pomană, ori să steie. Să nu irosim un minut degeaba, să nu pierdem un bob din rodul muncii noastre.

Lucrul făcut la vreme este dovada vie a înțelepciunii și a voinței noastre de a ciștiga cu cinste bătaia pentru piinea.

Spor la muncă, tovarăși!

In cinstea mării sărbători

BĂTĂLIA RECOLTEI A FOST CIȘTIGATĂ

La cele trei arii din comuna Pîrlita, raionul Roșiori de Vede, au tăcut tractoarele, au tăcut și batozele. Numai la aria nr. 1, aria tineretului, forfota nu a încetat încă. Oamenii de aici parcă nu se îndură să plece acasă. S-au strîns toți în jurul președintelui sfatului popular.

— Ați adus steagul, tovarășe președinte? — I-a întrebant utemistul Lincă Florea, responsabilul batozei. — Cred că aji aflat că noi am terminat azi primii treierisul grîului.

— Da am aflat, însă steagul nu-l pot împărți în trei părți, răspunse Botea Gheorghe, președintele sfatului popular comunal. Treierisul grîului a fost terminat și la celelalte arii.

Lincă Florea se bucură și el de succesul comunei în întrecerea patriotică în cinstea lui 23 August. De multe ori a încercat să ocupe cu aria lui primul loc în întreceri, dar n-a fost chip.

Pe 21 iulie la aria Nr. 2 s-au treierat 20.500 kg. grîu în loc de 14.000 kg. cit fusese planificat. A doua zi a fost în frunte aria Nr. 3. Iar în ziua de 23 iulie batoza de la aria tineretului a treierat 23.000 kg. grîu.

Întrecerea a scos la iveală marea forță a oamenilor.

Un nou tip de tractor

De curînd uzinele „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin au fabricat un nou tip de tractor pe roți, după modelul tractorului sovietic M.T.Z. Acest tractor poate atinge o viteză de 15 km. pe oră și este construit pentru efectuarea lucrărilor agricole speciale și pentru transporturi. El poate fi folosit la acționarea batozelor, a tocătoare-

lor de nutreț, etc. De asemeni poate fi adaptat la prașitul bumbacului, al florii soarelui, al porumbului, al speciei de zahăr și al cartofului. Noul tractor se poate deplasa și pe terenuri accidentate.

In cinstea zilei de 23 August constructorii de tractoare vor produce primele 20 de tractoare de acest tip.

In Tadjikistanul sovietic colhoznicii duc o viață frumoasă și îmbelșugată. Fotografia noastră înfățișează pe colhoznicul Saitkul Djuraev în mijlocul familiei în locuința sa împodobită în stil național.

PIINEA noii recolte

Iată grâul de Kuban din noua recoltă! Scinteind ca aurul în razele soarelui de dimineață, pe arie se înalță grămezi de grâne. Brigadierul Nicolai Aleșin ținând o grămăjoară în palmă, controlează umiditatea. Peste câteva clipe răsună vocea lui puternică:

— La elevator!

Aria colhozului „Steaua roșie” ca și mij de alte arii din Kuban, este situată în centrul ogoarelor îmbelșugate. Aici, unde cit vezi cu ochii nu e decât grâu copt, duduie motoarele combinelor și ale tractoarelor. Colhoznicii dau o luptă plină de abnegație pentru strângerea recoltei într-un termen cât mai scurt. Vestitul combiner Ivan Pomogailov și-a luat angajamentul să recolteze cu mașina „Stalin-6” trei sute de hectare în zece zile de muncă și a chemat la întrecere pe maestrul combiner Stepan Simonenko. Ivan Kernus și-a luat angajamentul să depășească, pe combina lui autopropulsată, norma zilnică cu odată și jumătate. Aceleași angajamente și-au luat combinerii Vasili Glusko și Alexei Bandiuk. Până noaptea târziu, corăbiile de stepă brăzdează întinsurile ogoarelor de grâu.

„Poți să stai ceasuri în

tregi privind uimit cu câtă precizie funcționează triorul pe arie. Dar și mai mare ne-a fost uimirea când am aflat că această mașină care curăță pe zi peste două sute de tone de grâu și înlocuiește munca a 32 oameni a fost construită în atelierul colhozului.

Perioada scurtă a secerișurii este întotdeauna plină de bucurii. Anul acesta este de-a dreptul minunată. Ogoarele dau o recoltă bogată: orzul de primăvară dă 3.200 kg. de pe fiecare hectar, grâul — 2.700 kg. și toți colhoznicii, și brigadierul Nikolai Aleșin care conduce predarea cotelor, sînt fericiți. La ora 2 în timpul pauzei de prînz, oamenii se odihnesc la umbra deasă a salcîmilor, corul îngînă: „Stepă, stepă largă a Kubanului!”. Anul trecut, colhozul a obținut un venit de 11 milioane ruble. Anul acesta va obține 15 milioane.

...Din depărtare se apropie huriind un camion acoperit. Este magazinul ambulat. Soarele coboară spre apus. Colhoznicii se apropie de camion, cumpără prăjituri, bomboane, beau limonadă. Iar pe drumuri și șosele gonesc mereu mașini încărcate cu grâne din noua recoltă.

KONSTANTIN GUSEV

O FAMILIE DE FRUNTAȘI

La fermele colhozului „Baza socialismului” din raionul Șilovo, regiunea Riazan, munceste familia Kornecișin — crescători de vite din tală în fiu.

Capul familiei, ciobanul colhoznic Stepan Fateevici, aproape 20 de ani a muncit în colhoz. Fiica lui, Prascovia Stepanovna Kornecișina a lucrat ca mulgătoare din 1932 pînă în 1941. În 1939 ea a participat la Expoziția Agricolă Unională și a fost distinsă cu Medalia mare de aur. În 1940 a obținut cele mai bune rezultate din țară: de la fiecare vacă a muls cîte 7.542 kg. de lapte

Comsomolul a trimis-o pe Prascovia Kornecișina la o școală tehnică agricolă. În prezent ea conduce în colhoz ferma de oi și cea de păsări.

Surorile Prascoviei, Maria, Ana și Ecaterina lucrează și ele ca mulgătoare și sînt fruntașe în producția agricolă. Maria Stepanovna a participat la Expoziția din 1954 și a primit Medalia mică de aur. Și anul acesta ea este participantă la Expoziție.

Fiul mai mare al lui Kornecișin, Ivan Stepanovici lucrează în colhoz ca grăjdar, iar fiul mai mic, Vasili, ca felcer veterinar.

La fermele de vite munceste și a treia generație a acestei familii de fruntași. Alexandr, Ivan și Maria Aleskin.

Conform hotărîrii din 11 iunie 1955 a Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., membrii familiei Kornecișin pentru munca lor rodnică pusă în slujba dezvoltării creșterii vitelor colhozului și pentru realizările obținute în decurs de cîteva ani, au fost decorați cu ordine și medalii.

Membrii familiei Kornecișin au fost la Moscova la Expoziția Agricolă Unională.

Legătura dintre știință și agricultură dă rezultate din ce în ce mai îmbucurătoare.

Academicianul Ivan Iakușin, profesor de științe agricole, stînd de vorbă cu vestitele colhoznică din Ucraina, Agripina Parmuzina (stînga) și Olga Serdiuk.

Magazinul universal SĂTESC

Plecînd din Moscova cu rapidul care duce în direcția Uralului de sud, după două zile și două nopți de drum ajungî în regiunea Kurgan, vestită prin recoltele sale bogate și prin păsunile-i întinse.

La o depărtare de vreo sută de kilometri de Kurgan, am coborît într-o mică stație de cale ferată. În depărtare se zărea un sat mare și frumos — centrul raional Șumiha. Mergînd pe drumul larg și asfaltat care duce pînă-n Șumiha am văzut camioane încărcate cu țesături, cu încălțăminte, biciclete, motocicletă, mobilă. Erau mărfuri aduse la magazin.

În piața satului se înalță o clădire impunătoare, cu vitrine frumoase și cu o firmă pe care stă scris „Magazin universal”. Magazinul acesta a fost construit acum doi ani din fondurile cooperativei de consum. Sala lui încăpătoare e plină de lume. Îți atrag privirea tablitele cu următoarele inscripții: „Țesături”, „Haine gata”, „Rufărie, ciorapi, tricotate”, „Încălțăminte”, „Galanterie și parfumerie”, „Obiecte casnice”, „Cărți”.

Magazinul nostru are vînzători cu experiență — ne spune responsabilul Mihail Voskoboïnikov. — Ei se în-

grijesc de buna deservire a cumpărătorilor și au urmat cursuri speciale. Trebuie să știți, de asemenea, că pînă mai acum 2-3 ani colhoznicii se duceau la oraș ca să cumpere țesături mai bune. Acum le cumpără de la magazinul sătesc. Odată la trei luni, la magazinul nostru universal are loc o consfătuire cu cumpărătorii.

În urma sugestiilor cumpărătorilor, magazinul a deschis o sucursală în piața satului, a lărgit comerțul de cărți. Se cumpără în special cărți de literatură și cărți de agrotehnică. Primăvara, cînd încep însămînțările, și vara în timpul strîngerii recoltei, magazinul trimite pe cîmp gherete mobile de unde poți cumpăra încălțăminte, îmbrăcăminte, ciorapi, diferite obiecte de galanterie și parfumerie. Se practică, de asemenea, comerțul ambulat la fermele colhoznice. Adeseori mărfurile sosesc aci la cererea mulgătoarelor, a îngrijitorilor de vite, a zootehnicienilor.

În total, raionul Șumiha are 69 magazine sătești. Creșterea comerțului în raion se explică prin creșterea puterii de cumpărare a populației.

Construcțiile din satele colhoznice

Lucrările de construcție din colhozurile Uniunii Sovietice iau o amploare tot mai mare. Artelurile agricole din regiunea Moscovei au elaborat un vast program de construcții. Anul acesta ele urmează să construiască adăposturi pentru 67.000 de vite și silozuri cu o capacitate de 282.000 de tone.

Un rol important în buna desfășurare a lucrărilor îl au brigăzile de construcție, create aproape în toate colhozurile. În regiunea Odesa, de pildă se numără în prezent peste 600 de brigăzi. În colhozuri se construiesc și numeroase case de locuit.

In fotografie: membrii familiei Kornecișin stau de vorbă în pavilionul „Vite mari cornute nr. 1” cu A. I. Smirnova, de două ori Ercu al Muncii Socialiste, mulgătoare în sohozul „Karavaevo”, regiunea Kostroma.

Noi stațiuni balneo-climaterice

În Uniunea Sovietică se lărgeste rețeaua stațiilor balneo-climaterice. Numai din bugetul asigurărilor sociale de stat se vor cheltui anul acesta peste 200 miliarde de ruble pentru construcția de sanatorii și case de odihnă, pentru repararea clădirilor sanatoriilor existente și pentru procurarea utilajului necesar.

În sanatoriile sindicale își vor petrece anul acesta concediul de odihnă peste 3 milioane de muncitori și funcționari.

În diferite regiuni ale Uniunii Sovietice se deschid noi sanatorii colhoz-nice.

*Teri codăşă...
dăi comună frunţaşă*

Pînă nu de mult comuna Piscu trecea drept codăşă în raionul Galaţi la muncile agricole de vară. Secerişul mergea încet, iar treierişul a început tîrziu şi se desfăşura anevoios. Se vădea o slabă organizare a muncii. Analizînd această situaţie, comitetul executiv al sfatului popular comunal a luat o serie de măsuri menite să ducă la grăbirea ritmului de treieriş. Sarcinile au fost împărţite pe deputaţi. Un sprijin serios l-au dat agitatorii care au arătat ţăranilor muncitorii că timpul ploios nu îngăduie nici o întîrziere, că boabele din cauza ploii şi căldurii pot încolţi chiar în spie şi toată truda de peste an ar fi zadarnică.

S-a trecut apoi la organizarea transportului la arîi, la clădirea stogurilor şi la formarea cetelor; într-un cuvînt toţi care au înţeles că orice întîrziere înseamnă pierdere de recoltă.

Şi iată rezultatul. Viteza zilnică la treieriş nu numai că a fost realizată, dar chiar depăşită. De pildă, în ziua de 1 august s-a treierat cu peste 14.000 kg. cereale mai mult, faţă de capacitatea batozelor. Iar pînă în seara aceleiaşi zile în comuna Piscu s-a treierat recolta de pe o suprafaţă de 391 ha. păioase. Intrecerea continuă.

Printre circumscripţiile care s-au dovedit a fi cele mai vrednice la treieriş în aceste zile, se află circumscripţiile 4 şi 16, care au în frunte deputaţii S. Costandache şi N. Sirbu.

I. Cenuşă
corespondent

Treieră şi noaptea

S-a înserat. Intinericul nu mai îngăduie ţăranilor muncitori din satul Lacu Sărat să continue treierişul. Dar dintr-odată aria din marginea satului se umple de lumină. S-au aprins becurile electrice. Incepe munca de noapte. Schimbul de zi a treierat 22.000 kg. grîu. Schimbul de noapte are şi el destule grîne de treierat.

La multe arii din raionul

Brăila treierişul cerealelor continuă şi noaptea cu aceeaşi intensitate.

La aria Nr. 1 din comuna Racoviţa, reţeaua de curent electric este deparţate. Dar ţăranii muncitori de aci au organizat munca de noapte prin instalarea felinarelor pe arii. Ei au reuşit să treiere în 24 ore peste 32.000 kg. grîu, depăşind astfel norma batozei.

Batozele nu lucrează din plin

Raionul Tecuci este frunţaş pe regiune la seceratul păioaselor. În unele comune ca Munteni, Matca, Cozmeşti şi altele dau zor cu căratul snopilor la arie şi au pornit treierişul. Din păcate însă, la multe arii încă nu s-a început treieratul deşi grînele au fost secerate aproape în întregime. Din 57 arii amenajate, numai la 35 s-a pornit treieratul

orzului şi grîului, însă într-un ritm foarte încet.

În această perioadă cînd ploile sînt destul de dese, sfaturile populare din raionul Tecuci au datoriat să ia măsuri urgente pentru mobilizarea tuturor ţăranilor muncitori, să transporte snopii la arie, iar batozele să lucreze din plin. Orice întîrziere aduce pagube.

Cinste frunţaşilor recoltelor bogate! Oameni ai muncii din agricultură! Apuca metodele agrotehnice înaintate, desfăşuraţi larg întrecerea socialistă şi patriotică pentru a realiza recolte s-orite la hectar, pentru a produce cît mai mult grîu, porumb, legume şi fructe, carne şi lapte! (Din Chemările C.C. al P.M.R. cu prilejul zilei de 23 August 1955)

Angajamentele frunţaşilor de la hectar

Darurile ştiinţei

„...nu putem aştepta daruri de la natură, sarcina noastră este de a i le smulge“ ne îndeamnă savantul sovietic I. V. Miciurin. Noi am chibzuit că ştiinţa agrotehnică este mijlocul cel mai bun pentru a smulge pămîntului roade cît mai multe. Gospodăria noastră era planificată să recolteze în acest an 1350 kg. grîu la hectar. „Vom scoate mai mult!“, — am hotărît noi în consfătuirile ce le-am avut cu muncitorii şi tehnicienii. Şi, încă din vara anului trecut, ne-am pus pe muncă. Pe unele porţiuni din tarlalele gospodăriei am pornit să muncim pămîntul, aplicînd metode felurite de muncă. Aceasta pentru a băga de seamă care sînt cele mai nimerite metode agrotehnice ce le îngăduie solul şi clima de prin părţile noastre. Acum, la recoltare, de pe o suprafaţă de 2 hectare cultivată cu grîu am adunat 11.200 kg. grîu, ceea ce revine 5.600 kg. grîu la hectar; pe 18 hectare am avut

o recoltă de 3.750 kg. grîu la hectar, iar pe restul de teren au cules doar cîte 2016 kg. grîu la hectar. De ce această deosebire de rezultate? Pentru ca şi muncile le-am făcut felurite.

Pe locul unde am cules recolta record de 5.600 kg. grîu la hectar anul trecut am avut mazăre. Numai decît după recoltarea ei am dezmiriştat la adîncimea de vreo 7 cm. Cînd terenul a inverzit am făcut arătura de bază la adîncimea de 18-20 cm. băgînd totodată sub brazdă aproape 30 tone gunoşi de grajd la fiecare hectar. După ce s-a mai aşezat arătura, am dat cu cultivatorul la adîncimea de îngropare a seminţelor de grîu, formîndu-le astfel un pat bine aerisit şi bine îngreşat. Grîul de sămînţă l-am trierat cu grijă şi l-am tratat cu abavit. Semănatul l-am făcut cu maşina. Astă primăvară cînd am văzut că pămîntul cu semănturile a înflorit, l-am grăpat. În timpul vegetaţiei am aplicat în-

grăşăminte suplimentare tocmai bine înaintea unei ploii. Ploaia a ajutat la dizolvarea îngrăşămintelor şi le-a introdus în pămînt la rădăcinile grîului. Cînd grîul s-a făcut bun de recoltat, n-am mai întirziat şi am şi pornit combinele prin lanuri.

Pe lotul de 18 hectare, unde am obţinut 3.750 kg. grîu la hectar, n-am cultivat în anul trecut mazăre şi nici îngrăşăminte chimice nu am dat la timpul cel mai prielnic. Pe restul de lanuri unde am adunat 2.016 kg. grîu la hectar, nu am aplicat de loc îngrăşăminte chimice, iar grăpatul şi plivitul au fost făcute cu întirziere.

Pe viitor vom şti să-i dăm pămîntului tot ce-i trebuie, căci şi el la rîndul lui ne va răsplăti din plin cu bogăţia sa nemăsurată de roade.

Gheorghe Popescu
agronom de la G.A.S.
Ghidigeni, raionul
Bîrlad

Ne-am respectat cuvîntul

Cînd cu cîteva luni în urmă, la consfătuirea frunţaşilor de la Bucureşti, mă angajasem în numele întovărăşitilor să depăşim producţia cu 50 la sută la grîu şi cu 100 la sută la porumb, încă mai aveam oarecari îndoieli în privinţa reuşitei. Dar cînd m-am întors în întovărăşire şi am început munca pentru realizarea angajamentului, cu fiecare zi care trecea m-am convins că întovărăşitii noştri îşi vor ţine cuvîntul. Oameni ca Vasile Gheorghe, Costache Marin, Tudor C. D. Costache şi alţii ca ei, care m-au împuternicit să rostesc angajamentul la consfătuire, au finit cu tot dinadinsul să-l realizeze. Şi astăzi, cu inima plină de bucurie, pot să spun nu numai că l-am îndeplinit, dar l-am şi depăşit. Anul trecut noi am scos numai 1.100 kg. grîu la hectar, iar anul acesta la recoltare am adunat de pe 82 hectare o recoltă medie de 1.875 kg. la hectar, ceea ce înseamnă că am depăşit producţia cu mai mult

de 50 la sută. De porumb nici nu mai vorbesc. Zilele acestea am fost sărînt controler şi am văzut o mulţime de fire cu cîte 3-4 ştiuleţi. A crescut atît de mare şi frumos, încît nu te mai saturi privindu-l.

Rezultatele muncii noastre le-au văzut cu ochii lor toţi consătenii. În ultima vreme au venit la sediul întovărăşirii noastre mai multe cereri noi de înscriere, pe care urmează să le aprobăm. După socoteala mea, mai mult de 90 la sută din săteni vor face parte din întovărăşire. Împreună, munca ne va fi mai uşoară şi statul ne va ajuta ca şi pînă acum ca rodul să ne fie din ce în ce mai bogat.

Dumitru Anghel
preşedintele întovărăşirii agricole
„Izbînda“, satul Uleşti, comuna Eliza
Stoeneşti, raionul Urziceni, regiunea
Ploieşti

În aceste zile, prin culturile colective

...Undeva în lunca Dunării se află o gospodărie mare şi frumoasă. Este colectiva din comuna Modelu, raionul Călăraşi. Prin părţile acesteia clima este mai caldă, şi deci pot creşte şi plante care cer mai multă căldură. Una din aceste plante pe care o cultivă şi gospodăria agricolă colectivă „Înainte“, este bumbacul. Şi, așa după cum vedeţi din fotografia din stînga, colectivişti îngrijesc cu drag această plantă,

căci si veniturile pe care le aduce ea sînt mari. După ce au terminat ciupitul bumbacului, ei au început praşila a patra.

Nici în grădina de legume muncile nu-s neglijate. Se culeg o parte din roade. În fotografia din dreapta puteţi s-o vedeţi pe harnica şi vesela colectivistă Olteneşcu Işiaia culegînd vinetele.

„Vechilul”

pictură de N. GRIGORESCU

Viața de ieri și de azi

Îți amintești?

Îți amintești? Adeseori călare
Vechilul străbătea moșia toată;
Avea biciușca-n singele-ți udată
Și-n ochi purta sclipire de turbare.

Crăpa de bine și de trîndăvie
Și mina-i era albă ca de domn,
Iar ochii-i sîngerii de chef și somn
Te străbăteau cu groază pe moșie.

Îți amintești? De-ai îndrăznit vreodată
Să-i ceri o păsuire sau vreun ban,
El te-a privit cu ochi mărunt, dușman,
Cu buza pe sudalmă aplecată.

Îți amintești? Cînd pruncii și muicerea
Îți leșinau de foame pe moșie
El ți-a tăiat nimicul de simbrie
Ca să sporești ciocolului averea.

Tocmit lingău și trepăduș de casă
Ciocolului el i-a jurat credință
Ca să te poarte-n jug și umilință
Și cu spinarea de biciușcă roasă.

Acum ești om în toată legea. Cîntă,
Căci viața-ți ride-n holde și-n ferești
Cînd slobod ari, tu plugu-adînc implință,
Dar de vechil mereu să-ți amintești.

GEORGE CIUDAN

Oameni DINTR-UN

După ce mi-a dat binețe, moș Stavar Stegaru, paznicul viei colectivei din Românești, a poftit să șadă. Bătrînețele! Mai intii și-a rotit privirea peste coama Moviiei lui Ciolan și a Dealului Porcului, dincolo de care, cale de-o bună alergătură de cal, se ghiceau Iașii. Departe, în capătul lanului colectivizilor, combina, urmărită pas cu pas de Iorgu Stegaru președintele, înainta prin grîul înalt.

— Iaca — începu moș Stavar scormonind în pîcla anilor, — după ce-au trecut peste sat și i-au prăpădit casele, hitleriștii s-au ascuns ca șobolanii în vîlceaua ceea. Deval, în spatele nost', unde întoarce combina armu,

26 de ani de la GREVA MINERILOR din Lupeni

Pe o piatră de marmoră din curtea minci Lupeni e scris cu litere de aur, că la 6 august 1929 au fost uciși mișefeste de către guvernul burghezo-moșieresc ze-i de muncitori mineri din Lupeni care se ridicaseră cu hotărîre împotriva regimu-ii de exploatare capitalistă.

Inscripția aceasta amintește neîncetat minerilor de viața de robi pe care au dus-o în trecut. În anul acela — 1929 — exploatarea minelor de către bogătași se întefise, întrecînd orice măsură: zilele de muncă de peste 12 ore, amenziile, concedierile, făceau traiul minerilor de neîndurat. În astfel de zile a

răsunat puternic cuvîntul partidului comunist îmbărbătînd și organizînd pe mineri la luptă. În ziua de 6 august 1929, în curtea minei Lupeni s-au strîns aproape 4.000 mineri greviști cerînd patronilor piine și drepturile furate. Poiziția și armata chemate de patroni au încercat în singe greva minerilor, împușcînd 30 și rănind aproape 200 dintre ei.

Jertfa minerilor nu a fost însă zadarnică.

Din singele minerilor a răsărit mai tîrziu floarea biruinței. Ea împodobește viața de azi a minerilor, ca și a întregului popor muncitor.

Luptele de la Lupeni

pictură de N. RONI

Toadere

In lucrarea sa „Așa am învățat carte”, ce va apare în curînd, scriitorul Dumitru Corbea povestește despre viața grea de odinioară din sa-

tele noastre. In fragmentul de mai jos aflăm cum un copil, Toadere, este dat „de suflet” unui chiabur, care-l face argat fără plată.

Bătrîna lui Toadere era săracă. N-a fost în stare să aducă nici luminare, nici covrig. Căci nu se poate să dai de pomană fără luminare și covrig... Tot tata bătrîn i le-a adus, iar mama bătrînă a pus pe masă o oală cu lapte prins, pîrindu-i rău că va dăru-i fără s-o fi smîntînit mai intii... A aprins lumînarea, pe care a înfipt-o în oală cu cheșleag. Toadere se uita la lumînarea care ardea, dar mai mult se uita la covrigul care-i făcea cu ochiul... Nu-și dădea seama ce se întimplă... Bunica lui a luat lumînarea în mînă, a luat covrigul și s-a apropiat de tata bătrîn. I-a dat lumînarea și covrigul și i-a sărutat mina, zicînd: — Să ai milă de dînsul și să-l crești ca pe băiatul matală... S-a întors spre Toadere și i-a zis: Sărută mina lui naș-tu și naș-ta, că nănașii au să-ți țină

loc și de părinți și de mamă bătrînă... Să-i ascuți, să te supui, să muncești și să nu „țiști”, că dumnezeu n'ajută ce-i care fură de la neam. Că de toate se păzește omul, numai de hoțul de casă nu se poate păzi și nu poate scăpa...

Cuvintele mătușii îi mergeau la inimă tatei bătrîn, căci a scos o sticlă de rachiu cu pipcr

și ardei, a tras el un gît, zicînd: — „Să fie cu noroc, într-un ceas bun”. A șters gura șipului cu palma și i l-a dat bătrînei, care și ea l-a dus la gură, zicînd: — „Sughiț bun!” Bătrîna a ținut cam mult sîc-a la gură și trăgea cu ochii închiși, imbujorîndu-se la față. Carafa a trecut la mama bătrînă, pe urmă iar la tata bătrîn și iar la gura bătrînei, care stătea cu ochii strînși de parcă ar fi mîncat pădurețe. Toadere privea cum este dat de pomană ca un bărbăcuț în ziua de moși... Mama bătrînă i-a dat covrigul, iar el a zis: — Bodaproste... bodaproste... bodaproste...

Bunica cea săracă se ducea spre casă ca o umbră, tristă, fără nepot. Dăduse de pomană un copil și căpătase în schimb o oală de lapte prins...

Tata bătrîn ar fi vîndut și soarele de pe cer, dacă ar fi putut, căci apă din fîntină vindea de multă vreme... Patru păți de apă și una de spirt... Iar țărînul bea și cînd are bucurie și cînd are supărare. Bea la nuntă, bea la praznic. Calicîul tot nu se gîndește la avere. Dacă are trei oi și-i mîncîcă una lupul, pe a doua o dă de pomană, ducîndu-se la crîsmă și bînd, de necaz, coada celei care a mai rămas.

Mama îi zicea tatei bătrîn „chiaburanul”, „cheagul”, „dejgăroiul”.

— N'am mai pomenit, — zicea mama — ca frate să siujească la frate... Nu i-ar mai ține dumnezeu pe cei care își asupresc frații...

Moșu Vasile era frate bun cu tata bătrîn, la care s'ujea cu anul, cioban la stîna.

Toadere muncea în ograda, ca argat. O bucată de vreme a stat la stîna, la început ca strungar, iar pe urmă ca cioban alături de moșu Vasile, care-l luase sub ocrotirea sa, fiind în stare să omoare pentru a-l apăra de bătaie, de asuprire li știa de frică și tata bătrîn, căci era aprig la beție și tare ca un laur. Vîra degetele în nările calului năraș și-l învîrtea pînă în trîntea la pămînt, iar pe taurii îi doboră, prinziindu-i de coarne și sucindu-le grumazul.

— Surdule —, zicea moșu Vasile —, n'ai să iei în groapă averea, mai gîndește-te și la băiatul ista, la Toadere. Ți-o muncit cu tragere de inimă, o răsturnat dealurile, ți-o făcut cheag, te-o pedepsi dumn-z u dacă o ieși cum a intrat în ograda ta...

— Să-și facă armata și pe urmă, răspundea tata bătrîn. După armata îl înșor și-i dăruiesc. da, îi dăruiesc douăzeci de prăjini de moină, o vacă

cu lapte — dar numai dacă muncește cum mi-o muncit — și, poate, lemn pentru casă...

— Surdule —, zicea moșu Vasile puțin afumat —, tu nu-i dăruiești nici atîta — și arata cu degetul — să știi. Le-o ciștigat cu munca lui, slujindu-te ani și ani de zice.

Dacă i'ai da cît ți-o muncit, ar avea poate cu ce trăi... Încă mai spui ca-i dai de pomană, crucea și dumnezeul cui te-o făcut — dumnezeu ma ierte că mă încare de pacat, că de la aceeași mamă am supt amîndoi...

Tata bătrîn privea la gura lui moșu Vasile și dădea din umere, semn că nu pricepe, dar vedea că frate-su n'î spune vorbe de mîngiere și de aceea stătea mai ferit și cît mai spre ușă... Căci așa începea moșu Vasile: încet, domol... Tata bătrîn îi cunoștea meteahna și îl lăsa să vorbească, să-l îmbuneze, îi bătea în strună, aprobînd din cap, ca și cum ar fi auzit ce i s-a spus și asta îl potolea pe moșu Vasile. Spunea ce avea pe suflet și se răcorea...

Tata bătrîn era rău cu mama. Nu putea s-o suferă, s-o vadă în ochi.

Mama zicea că se face că nu aude, să vadă ce spun cei dimprejurul său. Cînd o dată i-a spus, crezînd că nu aude; „De rău ce ești ai surzîți, dejgăroiule”, tata bătrîn s-o repezi la dînsa, s-o prînda de cozi și de atunci noi nu credem în surzenia lui, vorbind cu băgare de seamă.

Mama era o fire mîndră și nu voia să ceșească milă de la „chiaburan”.

— Da' să știi că toare în furcă pentru o bucată de mîngîță, dar la sacul lui nu a-jun... Că mai bine te îngrădești cu străinul decît cu neamul... Străinul nu te scoate în prăjină ca neamul...

Azi a patriei noastre

Șapte T RENĂSCUT

sovieticii, cită-i a. Și dă-i cu nitratierele, cu ră, mamă! Păi lupta de liniă... O stat fron- te pe-aici. Cind îi a rămas în amint ars și ce-

s, amîndoi de- spre sat. Moș aru continuă cum arăta co- ominești, după ocul războiului. re să-mi închi- greu însă. E nu pot să-mi a-astă co- se desfășoară noastre, nu- ani de viață.

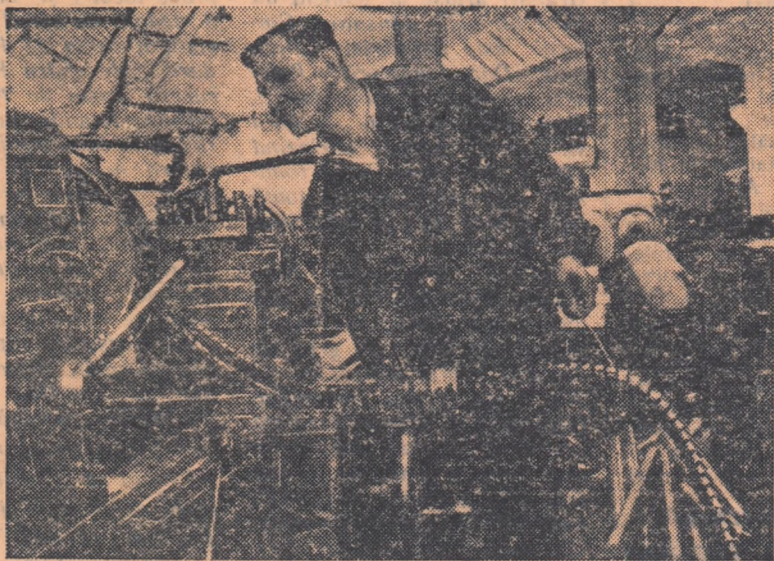
argine, șapte șapte surori cu pălării de înt printre ele nice clădite de ale unor oa- ul Sava Nistor, erona Mărgi- ul Iorgu Arvin- i lui Gheorghe

vestea satului de azi l-au nii d'n cenușă. a se vede o pă pereche în da proaspătă, ă: dispensarul. să albă, cu îm- ă; în mijlocul oi stîlpi, între ra se întinde al unei an- lo: Acolo e pte ani. Ceva pta, sediul co-

lectivei. Iar în dreapta de tot, poate lucrul cel mai im- portant din viața Rominești- lor: acareturile colective. La ușa magaziei vechi, de 11 vagoane, a tras autocami- onul colectivei. Se văd miș- cîndu-se oameni cu saci pe umeri. În curînd va fi tixită de bucate. La 100 de pași mai încolo, în rînd cu cea veche, colectivității ridică ma- gazia nouă. 22 vagoane vor încapa în ea. Sînt semne că belșugul viitorului; va crește mereu. Semnele sînt cele 4.648 kg. orz la hectar, sau cele peste 2.500 kg. grîu.

Semne de belșug și pace au adus zilele de azi în viața satului Rominești!

STELIAN FILIP

Constantin Vasilache la strung

Al nostru-i rodul

Bogat e rodul împlinit în spic
Și cimpul fremătînd se înfioară
Ca o costiță mindră de fecioară
Pe marele covor de borangic...

Mirozna dulce-a florilor de vară
Deznîardă rodul cîmpului voinic,
Iar luna-n ospeție pe colnic
Pe auriul miriștii pogoară...

E liniște, și-n neclintirea firii
Simți marele fior al împlinirii
Și snopii grei cum tănuiesc în șoaptă...

Al nostru-i rodul... L-am crescut pe glie
Și mura răsplătită te îmbie
Să gusti acum din prima pîne coaptă.

D. TABACU

Prima pîne din noua recoltă

SPERANȚA ANULUI 2001

E prima piesă în contul anului 2000. Urmează a 2-a, a 3-a... După 8 ore de muncă strungarul nostru a îndeplinit 17 norme. Mulți ați înțeles desigur, despre cine e vorba. Cel mai bun strungar din țară, Eroul Muncii Socialiste Constantin Vasilache de la uzinele „Gheorghe Gheorghiu-Dej” din Tirgoviște a dat nu de mult primele produse pentru anul 2000! El a spus cu acest prilej: „În ajunul zilei de 23 August voi strunji piese în contul lunii iunie a anului 2001”.

Tovarășii lui de muncă cunosc titlul „minunilor” lui Vasilache. Fiindcă Vasilache însuși le-a îm-

părțit tuturor cu dărnicie. „Eu dau atenție fiecărui amănunt al muncii — spune el — de pe urma căruia pot să câștig timp. Și astfel minut cu minut se stringe econo- mia de timp și de forță de muncă cu ajutorul căreia reușesc să dau zilnic 10 pînă la 15 norme”.

El a arătat tuturor strungarilor că în gospodărirea locului de mun- că, în îngrijirea mașinii, în îmbina- rea practicii cu studiul, stă taina multor așa zise minuni. Azi strun- garul din Arad ca Kohany Gh., Du- mitru Zaba și alții anunță că ur- mind pilda lui Vasilache, au luat-o cu 7 și 8 ani înaintea timpului.

re oare

cultivată
anului 1955
160.000 hec-
a cultivată
anului 1954.
co-materială
a sporit în
1955 cu încă
e convențio-
C.P.), 521
trator, 429
2 s. tractori-
batoze, pre-
lte mașini

lucrărilor in-
campania de
către stațiu-
și tractoa-
oape 1,2 mi-

semestrului
losit pe sca-
metoda in-
antelor pră-
buri așezate
ășindu-se cu
sută supra-
țată după a-
i în anul tre-

asociațiilor
a plantelor
rumelo; zar-
altor plante
ursul trimes-
55 cu peste
d la un nu-
de aproape
i.

Sacii rugogoshi

Schiță de
OCTAV MĂGUREANU

că din drum, apoi iar pornea cu pași și mai repezi. Cumna- tu-său a intrat în colectivă acum doi ani și vroia să-l ia și pe dînsul. La tocat la cap în fel și chip: ba că-i bine, ba că o să scape de sărăcie, ba că o să simtă și el că trăiește. mă rog, cum s-a priceput. Pe de altă parte, acasă, nevastă-sa, și ea: „Hai mă, Dumitre, că uite, frate-miu Lisandru, în 2 ani, și-a făcut casă, are bani, mă... are grîu, are de toate...” L-au zăpă- cit. S-a uitat la unul, la altul; par- că ar avea dreptate, dar tot nu s-a clintit din loc. A amînat de la an la an...

„Să mai stau, să mai văd... Aștia, ai mei, îi dau zor, dar nu văd ce se petrece”. Într-adevăr, Neacșu, fostul pre- ședinte al colectivei, ținea parte unora și-i năpăstua pe alții, dintre ei — oameni vrednici și de ispravă. Treaba asta l-a mîhnit mult pe Dumitru și i-a retezat avîntul. „Adică, cum vine asta? Dacă mă duc între ei, păi duc un cal, ca un ba- laur, un car bun și trei hectare de pămînt! Nu vin cu mina goală, ca Neacșu! Și cînd colo, să-și bată joc așa de mine?... Geaba i-a spus Lisandru să nu țină seama de asta, c-o să-l schimbe pe președinte, el tot pe loc a stat. E drept, colectivității l-au schimbat pe Neacșu, l-au pus președinte pe Mihut, un vechi prieten de-al lui Dumitru, dar șovăiala nu l-a părăsit. Pînă la urmă, s-a certat amar- nic cu Lisandru, mai zilele tre- cute, l-a spus-o: „Ce, mă Li- sandre, mă înveți tu pe mine? Ține-ți gogoșile acasă, nu mi le

vinde mie, că nu ți le cum- păr!...” „Gogoși”, adică lau- dele lui Lisandru, care-i zicea: „Mă Dumitre, știi tu cît grîu mi se cuvine și-am s-aduc aca- să de la colectivă? Patru mii de kile, mă! Patru mii!”... Neam de neamul lui Lisandru, de cînd îi știe el, nici n-au vi- sat măcar atîta grîu, dar să-l aibă! Și Lisandru vroia să-i vindă gogoși d-astea! Phu! L-a repezit bine, de s-a dus Lisan- dru roșu ca racul!...

Pe nesimțite, ajunse în drep- tul casei lui Lisandru și, deo- dată, trecu repede mai departe. — Ce fugi așa, Dumitre? Pe la noi nu vîi?... Intorcîndu-se, îl văzu pe Li- sandru proșăpît dinaintea porții, rîzînd vesel. — Ia, am treburi și eu, mă grăbesc. — De te-oi pofti la o țuică, ai, ce zici cumnate, n-ai să dai îndărăt? și-l luă pe după umăr, împingîndu-l încetîșor în bățatură. Vrînd, nevrînd, intră, ce era să facă?... În mijlocul bățaturii lui Li- sandru, se afla o stivă de saci. Dumitru se opri în dreptul lor, cu inima bătîndu-i cumplit. În- trebă aproape în șoaptă: — Ce-ai în ei, mă?... — Gogoși, Dumitre!... rîse Lisandru. Gogoși, tocmai le-am adus de la treier... — Rizi de mine mă? I se mî- nie Dumitru și se repezi la unul din saci. Vru să-l urneas- că mai încolo; ți-ai găsit! Greu ca piatra! Desfăcu unul la

gură și cînd colo... grîu! Grîu măscat. Phu! Să tot fie vreo două mii de kile aici! — Al cui e grîul ăsta, Li- sandre? întrebă șovăind. — Al meu, al cui să fie? rîse iar Lisandru. Am luat a- vansul. În clipa aceea, nevastă-sa, Li- saveta, strigă din casă: — Hai, mă, Lisandre, apucă- te de cară sacii ăia în pod, că iar o să plouă... Lasă tăifăsu- iala!... Nu-i mai vinde gogoși... „Hm, — făcu Dumitru în glînd. — Cară sacii ăia în pod!... S-au ajuns, afurisiții!... Și se trezi cu genele umede. „Aștia, care în viața lor nici n-au visat atîta grîu, dar încă să-l și aibă?... — Ce zici, mi-ajută să-mi car

„gogoșile” astea în pod, Du- mitre? întrebă Lisandru și în- sfăcă un sac. Ce să facă? În- sfăcă și el unul, cît era de os- tenit, și porni în urma lui Li- sandru... Apoi altul și altul... Pe urmă, după ce-și luă împru- mutul pentru care venise, — „avea Lisandru destul bănet în șerpar!” — se întoarse într-un tîrziu acasă. După cină, vîzîndu-l îngîndurat, Smaranda îl întrebă într-o doară: — Da ce ai, bărbate, ce ai?... — Ia, nimic — zise cu greu- tate. Apoi: Să fie adică Lisan- dru al tău mai deștept decît mine, femeie?... Hai? — De, știu eu? murmură fe- meia, făcîndu-se că nu-îtelege unde bate. Dumitru vorbi iar, după un timp: — Mă, voi ați cam avut dreptate... și Lisandru a avut... Să fi văzut ce grîu și ce bani are ăsta, te-ai fi crucit!... Și femeia pricepu, în noaptea aceea, că împotrivirea bărbatu- lui ei se isprăvisc...

In urma numeroaselor cereri adresate de cititorii nostri, publicam frecvent cu acest numar o seama de articole despre energia atomica.

Energia atomică și întrebuințările ei (I)

Articolul de față își propune să vorbească despre energie și atomi ca și despre istoricul ideii că materia înconjurătoare se compune din atomi.

Oamenii s-au străduit mii de ani de-a rândul să obțină și să folosească noi izvoare de energie. Se numește în general energie, puțința care există în natură de a da naștere la forțe de un fel oarecare. De pildă, combina care recoltează griul este pusă în mișcare de forța motorului său, alimentat cu benzină. In acest caz a fost folosită puțința care există în benzină de a mișca pistonul motorului și odată cu acesta întregul angrenaj al combinei.

In ultimii ani, oamenii de știință au descoperit în natură un izvor de energie deosebit de puternic. Aceasta este energia atomică.

SCURT ISTORIC

Descoperirea energiei atomice are drept temelie cunoștințele adunate de-a lungul veacurilor prin practică și studii migălo-

se asupra felului cum este alcătuită materia. S-a dovedit astfel că metalele, pietrele, țesuturile organismelor vii și toate corpurile care ne înconjoară, sint alcătuite la urma urmei din niște părțițele foarte mici, care nu se pot vedea cu nici un fel de aparat și care se numesc atomi. Să facem puțină istorie cu privire la cuvântul „atom”. Cu două mii și ceva de ani în urmă, unul dintre marii filozofi greci, Democrit, s-a gândit pentru prima dată că toate corpurile sint alcătuite din părțițele foarte mici de materie, aflate într-o mișcare de virtje neîncetată. Aceste părțițele se adună în cantități mai mici sau mai mari, alcătuiind tot ceea ce ne înconjoară: și griul și fierul, ca și bulgărele de sare. El a numit prima dată această părțițică mică de materie atom, deoarece credea că atomul nu mai poate fi împărțit, la rindul lui, în alte părțițele mai mici. (In grecește,

a-tomos înseamnă „ceea ce nu poate fi tăiat”). Fizicianul englez Robert Boyle (1627—1691) care a pus temelia unei însemnate ramuri a științei, a arătat că toate corpurile sint formate prin compuneri și descompuneri de atomi.

Genialul savant rus Mendeleev a fost cel care a adus însă lumină pe acest tărîm, prea puțin cunoscut pe vremea lui. Marele cercetător al naturii care a fost Mendeleev, s-a gândit să grupeze atomii într-un tabel care-i poartă și numele. Măsurînd greutatea acestor atomi, Mendeleev i-a rînduit în ordinea crescătoare a greutății lor. Trebuie spus că un atom cîntărește foarte puțin și că măsurarea greutății lui e o treabă anevoioasă. De pildă, in ceea ce privește atomul de sulf 20.000.000.000.000.000.000 de astfel de atomi cîntăresc abia 1 gram. Cu toate acestea atomul de sulf e de 32 de ori mai greu decît atomul de hidrogen.

Despre felul in care este alcătuit atomul vom vorbi in cuprinsul articolului viitor.

(Va urma)

Vești de la Festival

Să pornim, cititorule, într-o inchipuită dar minunată călătorie, prin capitala din acest an a tineretului lumii, frumoasa Varșovia. Și pentru că e greu a ne hotărî cu ce să începem vizitele noastre, vom merge la împlinire, dușt de veselie și cîntecele zecilor de mii de tineri reprezentanți a peste 100 de țări.

Să poposim puțin in Piața Stalin dinaintea marelui Palat al Culturii și Științei. Grupuri uriașe de oameni au încercuit niște dansatori. Cîntecul este românesc. „Perința”. Dar dansatorii? Polonezi, austriaci, romini, danezi, într-o singură horă. Și hora se lărgește mereu, cuprinzînd alți și alți tineri. Jocul românesc este cunoscut in toată lumea încă de la Festivalul din București.

Lată-ne și in piața Narbutta. Pînă departe răsună aplauzele miilor de spectatori. In mijlocul pieții un grup de delegați romini alături de cei din Islanda, din Norvegia, Germania și Irlanda prezintă un bogat program artistic internațional. Cîntecele populare la nai, vioară și țambal, executate de soliștii romini, sint aplaudate îndelung. De neuitat este înflînirea

intre delegația tineretului sovietic și cel american, in amintirea celor care au căzut in timpul războiului, pentru ca niciodată omenirea să nu mai singereze. Iată-i pe tinerii romini întîlnindu-se cu cei din Canada la invitația acestora.

Varșovia trăiește din plin zilele cîntecelor, dansurilor și întrecerilor sportive.

In numai cîteva zile sportivii noștri au cîștigat la 7 probe locul I și odată cu ele 8 medalii de aur. Ilie Savel a cîștigat cursa de 400 m. garduri. Alexandru Popescu a cucerit proba de 200 m. înot fluture. Iolanda Balaș la săritura in înălțime fete, iar jucătorii noștri de tenis de masă in frunte cu campioana mondială Angelica Rozeanu, au obținut, prin victoriile lor, să răsune de patru ori imnul scumpei noastre republici populare in sălile de concurs.

La Varșovia, capitala tineretului lumii, întrecerile artistice și sportive, întîlnirile prietenești continuă. Ele vor face ca legăturile între tineretul lumii să se stringă și mai mult, astfel ca nici o putere din lume să nu-l mai poată învrăjbi vreodată.

VICTORII ALE SPORTIVILOR ROMINI

Tinerii sportivi romini participanți la cel de-al V-lea Festival Mondial ne reprezintă cu cinste țara. Numeroase vești sosite de la Varșovia vorbesc despre victoriile lor. Ei au fost răsplătiți cu medalii de aur și argint. Au primit astfel insigna de aur a Festivalului săritura în înălțime Iolanda Balaș, alergătorul Ilie Savel, înofătorul Alexandru Popescu ca și jucătorii de tenis de masă Angelica Rozeanu, Toma Reiter și Matei Gantner. Frumoase succese au obținut și cicliștii și canotorii noștri.

... ȘI ALE SCRITORILOR ȘI ARTIȘTILOR

La Varșovia, lucrările scriitorilor și artiștilor noștri au fost prețuite cum se cuvine. Pentru poemul său „Ție-ți vorbesc, Americă”, poeta Maria Banuș a primit premiul I și Medalia de aur a Festivalului. Printre alți premiați de frunte ai Festivalului la concursul de arte plastice se află artiștii romini: Corneliu Baba, Andrei Szobotka, Teodor Harsia și Lucian Grigorescu. Poporul nostru este mindru de ei.

Arta și gândurile unui POPOR

Mexic. Pe pămîntul pe care cresc cactușii, pe care a curs sîngele oamenilor iubitori de libertate și pe care l-a stropit cu sudoarea lui, țaranul biciuit de ocupanții străini, oamenii pornesc spre carierele de piatră așa cum îi zugrăvește Jose Chavez Morado, ori rătăcesc în căutare de lucru, ca șomerul cu figura ostentivă, din tabloul lui Francisco Dosamantes.

Străbătînd sălile expoziției.

de pictură mexicană deschisă in Capitală, îi se perindă ca într-un film, viața și obiceiurile Mexicului, scene zguduitoare zugrăvite de culorile lui Diego Rivera și Jose Clemente Orozco, cari alături de David Alfaro Siqueiros sint cei 3 mari reprezentanți ai artei mexicane de astăzi.

Sala de grafică. Lucrări in alb și negru, de un realism zguduitor cum sint de pildă

„Libertatea cuvîntului”, „Execuție”, „Victimele teroarei moșierilor”, „Pămîntul aparține celor care-l muncesc”.

„Intr-una din sălile expoziției am văzut un tablou in mărime naturală. Aparține lui Raul Anquiano și se numește „Indigenă din tribul Maya”. E aîfla nevinovăție, atîta curăție sufletească in chipul tinerei fete mexicane profilate pe fondul naturii pitorești. Și in același timp se simte in ea o putere și o voință de neclintit. Mica indigenă privește drept in fața ei. Așteaptă. Ea știe că in Mexic, prin lupta poporului, a muncitorilor și țaranilor a-supriți, va veni lumina unei vieți fericite!

M. DJENTEMIROV

„Execuție”

„Spre carierele de piatră”

In America interesul pentru oaspeții sovietici este cu totul firesc. In cursul celor zece ani de „război rece”, nu din vina Uniunii Sovietice au fost ridicate o mulțime de obstacole care împiedicau schimbul larg și prietenesc între cele două mari popoare. Dar cîte născociri și calomnii rău intenționate nu s-au spus in acești ani in paginile presei americane la adresa patriei socialiste și a popoarelor ei! Cercurile largi ale opiniei publice americane au primit vizita delegației agricole sovietice in S.U.A. ca pe un mare eveniment politic, care marchează o eră nouă in relațiile dintre cele două state și deschide o cale nouă spre întărirea pe viitor a legăturilor între popoarele american și sovietic.

Presa americană recunoaște in unanimitate că vizita delegației agricole sovietice in statul Iowa a căpătat caracterul unei adevărate demonstrații a sentimentelor de prietenie pe care le nutresc popoarele S.U.A. și U.R.S.S.

Locuitorii statului Iowa se adresează de obicei membrilor delegației agri-

In Statul IOWA

E. Litoșko

cole sovietice cu cuvintele: „Prietenii noștri sovietici” sau „solii bunei credințe”. Chiar din primele minute ale întîlnirii se încheagă o discuție vie și prietenească despre problemele agriculturii, ale păcii, ale relațiilor dintre popoarele celor două mari țări. Și pe drept cuvînt este greu să-ți dai seama cino pune mai multe întrebări. Delegații sovietici nici nu au timp să treacă in blocnotesurile lor datele asupra problemelor care îi interesează in diferite ramuri ale agriculturii fiind. că sint îndată asaltați de întrebări: „Ce înseamnă colhoz?”, „Cum arată astăzi Stalingradul?”, „Este adevărat că fermierii sovietici pot să se bucure de tratament medical gratuit și să-și trimită copiii in școli superioare?”, „Ce cred oamenii sovietici despre hotărîrile conferinței de la Geneva?”.

Cîtă supărare și amărăciune provoacă faptul că din lipsă de timp delegații sovietici refuză uneori să viziteze o

fermă sau un orașel! Recent, autoritățile orașului Sioux-City au cerut Congresului și guvernatorului statului „să intervină” pe lingă delegația agricolă sovietică ca aceasta să viziteze neapărat măcar timp de două ceasuri orașul lor. Gazdele ospitaliere ale orașului au pus la dispoziția oaspeților sovietici chiar și un avion special pentru a nu se pierde timpul cu o călătorie îndelungată cu mașina. Cu toate că itinerariul delegației sovietice se abătea cu mult de la orașul Sioux-City, cererea insistentă a locuitorilor acestui oraș a trebuit să fie satisfăcută.

Este greu și poate chiar cu neputință să se citeze numeroasele exemple ale felului in care locuitorii statului Iowa își manifestă sentimentele de prietenie și de respect față de solii poporului sovietic.

La hotelul din Ems, unde s-a oprit delegația sovietică, intră un băiețaș de

nouă ani. Ține in mină o pălărioară de copil imblănită. Aceste pălărioare, denumite „Dayy Croket” in cîntea eroului unuia din cele mai populare filme, sint purtate acum de milioane de copii americani.

— Aș dori foarte mult să dăruiesc această pălărioară unui băiat sovietic, spuse micul american, zîmbind timid.

Uneori ospitalierii locuitori ai statului Iowa se plîng că nu cunosc limba rusă. Există însă o limbă înțeleasă și accesibilă tuturor. Este limba zîmbelelor de prietenie, a puternicelor stringeri de mînă. Și această limbă nu are nevoie să fie tradusă. Este mai grăitoare decît orice cuvînt, ea vorbește despre sentimentele, gîndurile și starea de spirit a americanilor de rînd.

— Ce va plăcut mai mult in statul Iowa? — au fost întrebări la un moment dat delegații sovietici.

— Oamenii, oamenii simpli americani. Hărnicia lor, energia, voința de neclintit de a apăra pacea și de a trăi in prietenie cu poporul sovietic.

Acest răspuns al șefului delegației agricole sovietice a fost primit de americani cu aplauze de prietenie și cu cuvinte de aprobare.

(Text prescurtat după articolul apărut in ziarul „Pravda”)

Rezultatele conferinței de la Geneva în discuția Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Intreaga omenire a urmărit cu un deosebit interes lucrările celei de a 3-a sesiuni a Sovietului Suprem al U.R.S.S. Discutarea de către organul suprem de conducere al Uniunii Sovietice a rezultatelor lucrărilor conferinței de la Geneva nu putea să nu lămurească pe deplin rostul și însemnătatea întâlnirii șefilor de guverne ale celor patru puteri.

Intr-adevăr, atât raportul prezentat de N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., cit și discuțiile purtate de deputați au arătat cu limpezime factorii care au dus la conferința de la Geneva, importanța ei pentru cauza păcii, căile care se deschid omenirii după această întâlnire.

SITUAȚIA ÎN PRAJMA CONFERINȚEI

N. A. Bulganin a arătat că în cei 10 ani care au trecut de la sfârșitul războiului s-au înăsprițit relațiile dintre statele aliate împotriva fascismului. În ultima vreme însă, Uniunea Sovietică și împreună cu ea, R. P. Chineză și celelalte țări de democrație populară au luat o seamă de măsuri care au dus la un început de slăbire în încordarea aflată în lume. Așa s-a putut ajunge la stingerea războiului din Coreea și Indochina.

Dar piedici serioase stau încă în calea îmbunătățirii situației internaționale. Îndeosebi înjgheburile feluritelor grupări militare de state sădește neîncrederea și bănuțeli între state. Intre aceste grupări militare se numără blocul Atlanticului de Nord și Uniunea Europei apusene.

Pentru ca situația să se îndrepte pe un făgaș bun, care să ducă la încredere între state, era nevoie să fie luate măsuri de seamă în politica externă. Pe acest drum a mers Uniunea Sovietică. Acțiunile de pace pornite în ultima vreme de guvernul sovietic au dus la o anumită slăbire a încordării din lume. În aceste condiții a fost cu putință conferința de la Geneva.

PROBLEMELE DISCUTATE LA GENEVA

Uriașul avânt al mișcării pentru pace din întreaga lume, nenumăratele inițiative ale Uniunii Sovietice împuneau guvernelor celor patru puteri să meargă mai departe pe drumul care a fost deschis. Sarcina conferinței era să găsească căi și mijloace noi de slăbire a încordării internaționale și de înlăturare a neîncrederii dintre state.

Conferința a luat în discuție problema germană, dezarmarea, securitatea europeană și legăturile dintre apus și răsărit. Așa cum a arătat N. A. Bulganin, o uriașă însemnătate are problema asigurării securității în Europa. Istoria a dovedit că la înlăturarea războaielor care au zguduit în dese rânduri continentul european și întreaga lume nu se poate ajunge decât prin încheierea unui tratat general european. Pentru aceasta, delegația sovietică a venit cu propunerea de a fi creat, în două etape, un tratat de securitate colectivă în Europa.

Schimbul de păreri asupra problemei germane a scos la iveală diferite feluri de a privi problema unificării pașnice a Germaniei. Puterile apusene au apărut punctul lor de vedere, potrivit căruia Germania apuseană și apoi întreaga Germanie unificată să fie înglobată grupărilor militare apusene. Un asemenea punct de vedere nu vine cituși de puțin în sprijinul intereselor securității europene. Uniunea Sovietică a susținut că pentru a se înlătură unitatea Germaniei trebuie să se creeze un sistem de securitate colectivă în Europa, la care să ia parte cele două părți ale Germaniei, iar apoi, Germania unificată. O asemenea cale corespunde intereselor poporului german.

Conferința de la Geneva s-a ocupat îndeaproape de problema dezarmării. Uniunea Sovietică și-a prezentat propunerile sale, care prevăd limitarea forțelor armate, reducerea armamentelor și interzicerea armelor atomice.

Cum discuția în problema dezarmării cere încă timp, delegația sovietică a mai făcut propuneri, ca statele participante la conferința de la Geneva să-și ia obligația de a nu folosi ele primele, arma atomică și cu hidrogen. Discuțiile cele mai aprinse s-au purtat în jurul asigurării controlului și inspecției.

Discutarea celui de al patrulea punct de pe ordinea de zi a scos la iveală dorința tuturor participanților de a lărgi și dezvolta schimburile economice, științifice și culturale între state.

Directivele șefilor guvernelor către miniștrii Afacerilor Externe înfățișează năzuința tuturor participanților de a găsi căile pe care trebuie mers pentru a se ajunge la înțelegere în problemele discutate.

CARE SINT REZULTATELE CONFERINȚEI

Așa cum a spus șeful guvernului sovietic, conferința de la Geneva poate fi socotită prin rezultatele ei bune, drept un mare eveniment istoric. Pe lângă faptul că a însemnat o cotitură în relațiile dintre U.R.S.S., S.U.A., Anglia și Franța, conferința de la Geneva a avut și va avea o înviuare binefăcătoare asupra îmbunătățirii relațiilor dintre state. Din nou tratativele și-au arătat rodnicia. Popoarele lumii socotesc pe drept cuvânt rezultatele conferinței de la Geneva ca un important succes al străduințelor lor în lupta pentru menținerea și întărirea păcii. Ele sînt dateare să aibă mereu vigilența sporită față de cei cărora nu le sînt pe plac succesele obținute de forțele păcii pe linia slăbirii încordării în lume.

Ducînd pe mai departe aceeași politică de pace, colaborare internațională și de slăbire a încordării în lume, Uniunea Sovietică dovedește că nu-și precupește străduințele pentru stabilirea încrederii între state și pentru rezolvarea pe calea tratativei a problemelor principale care frămîntă omenirea.

Cîteva impresii de la GENEVA

S-au scurs mai bine de două săptămîni de la istorica conferință de la Geneva. Rezultatele ei bune continuă să înviuească mersul evenimentelor internaționale.

Întîlnirea de la Geneva este fără îndoială rodul puternicei mișcări pentru pace în lume. Drumul spre Geneva a fost pregătit încetul cu încetul, dar cu stăruință, de lupta unită a sutelor de milioane de oameni a căror voință de pace nu mai poate fi nesocotită.

În perioada cît am fost la Geneva am putut vedea mii de delegații care soseau din Franța și din Germania apuseană, delegații ale oamenilor de la orașe și sate, oameni de toate păreri politice. Am avut prilejul să asist la conferința ținută de un fost șef de operațiuni militare al Germaniei, care se pronunța cu hotărîre împotriva războiului și cerea ca, prin tratative între cele două părți ale Germaniei, să se ajungă la unificarea Germaniei. Am fost la conferința de presă a pastorului Niemöller care se pronunța, de asemenea, pentru rezolvarea pe cale pașnică a problemei germane, prin înțelegere între cele două părți și prin străduințele comune ale celor patru puteri.

Vreau să amintesc de nenumăratele delegații ale populației pașnice, ca delegația partidelor politice din München, delegația comercianților din Bremen, etc. Cu toții înfățișau dorința de pace a poporului german, năzuința lor ca Germania să fie unificată pe baze pașnice și democratice.

Într-adevăr, Geneva a constituit o cotitură în relațiile dintre statele apusene și răsăritene. Pe tot timpul lucrărilor, la Geneva a dominat spiritul colaborării și înțelegerii în problemele discutate. Astfel, s-a creat posibilitatea înlăturării „războiului rece”, omenirea căpătînd încredere în viitorul pe care îl dorește lipsit de primejdia războiului.

Observatorii străini, delegații diferitelor țări, au avut ocazia de a urmări la Geneva rodnicia activității delegației sovietice. Trebuie spus că delegația sovietică s-a prezentat la conferință cu propuneri concrete.

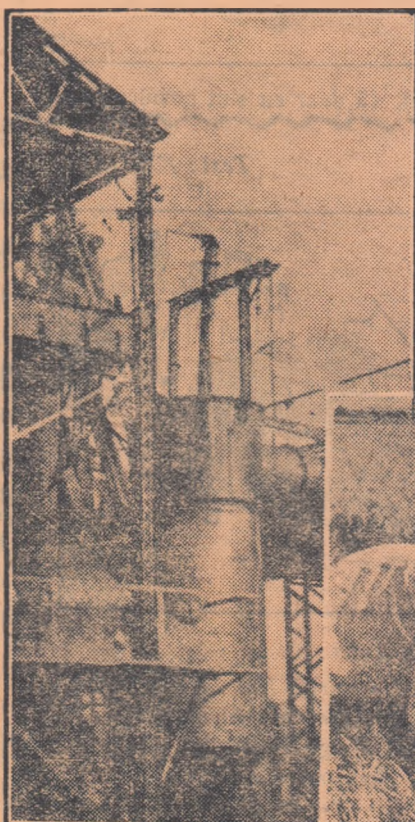
constructive, care țineau seama de situația reală. Încă din a doua zi a dezbaterilor, în centrul atenției ziaristilor se afla proiectul sovietic cu privire la tratatul general european de securitate colectivă. S-a vădit și însemnătatea deosebită a proiectului delegației sovietice cu privire la hotărîrea conferinței șefilor guvernelor celor patru puteri, asupra problemei reducerii armamentului și interzicerii folosirii armei atomice. De asemenea, a apărut ca foarte constructivă propunerea delegației sovietice cu privire la principiile fundamentale ale unui tratat între grupările de state existente în Europa.

La fiecare dintre problemele discutate, Uniunea Sovietică prezenta propuneri concrete, precize, cu platforme care creau posibilitatea rezolvării problemelor discutate. Se știe că în problema dezarmării, Uniunea Sovietică, printre altele, a propus în proiectul ei ca, odată cu retragerea forțelor militare ale celor patru puteri din Austria, cele patru guverne să demobilizeze din contingentele lor, corespunzător numărului trupelor aflate în Austria, obligîndu-se să facă ea primul pas în această privință. După cum au anunțat apoi ziarele, guvernul sovietic a hotărît de curînd să retragă pe teritoriul sovietic, pînă la 1 octombrie, trupele sovietice cantonate în Austria și să reducă efectivul total al forțelor armate ale U.R.S.S. cu numărul trupelor retrase din Austria. Iată dar cum înțelege Uniunea Sovietică să traducă în viață propunerile sale.

Spiritul Genevei, înțelegerea și colaborarea, trebuie să continue. Dar pentru aceasta se cere ca nici o clipă să nu fie slăbită vigilența față de manifestările ațîțătorilor la război. Se știe doar că în lume mai sînt încă destui susținători ai dezlănțuirii unui nou război și care nu văd cu ochi buni drumul nou deschis de Geneva.

De felul cum spiritul înțelegerii statornicit la Geneva va fi continuat și dezvoltat, depînd liniștea popoarelor, ziua calmă de mîine, posibilitățile de progres ale fiecărei țări, ale fiecărui popor.

A 10-A ANIVERSARE A ELIBERĂRII POPORULUI COREEAN

Poporul coreean cinstește un mare eveniment: împlinirea a 10 ani de la eliberarea sa de sub jugul militarismului japonez, de către glorioasa Armată Sovietică.

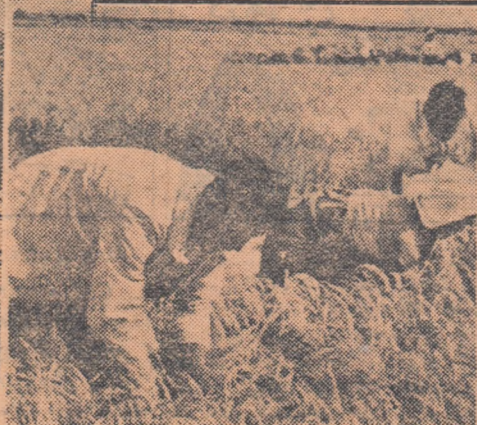
15 august 1945. Crudul dușman — imperialismul japonez — care aproape 40 de ani ținușe înlănțuit poporul coreean, fusese zdrobit. Partea de nord a Coreei s-a proclamat Republica Populară Democrată Coreeană. Fabricile au devenit bun al întregului popor, țăranilor li s-a dat pămîntul mult jînduit, construcții numeroase împinzeau întreaga țară.

Anul 1950, Iunie 25. Peste Coreea s-a abătut pirjolul războiului. Sprijinită de cercurile imperialiste străine, clica lui Li Sin Man, cocoțată prin silnicie la cîrmă în partea de sud a Coreei, s-a năpustit cu furie turbată să cotopească R.D.P. Coreeană. Aproape 3 ani, poporul coreean a singe-

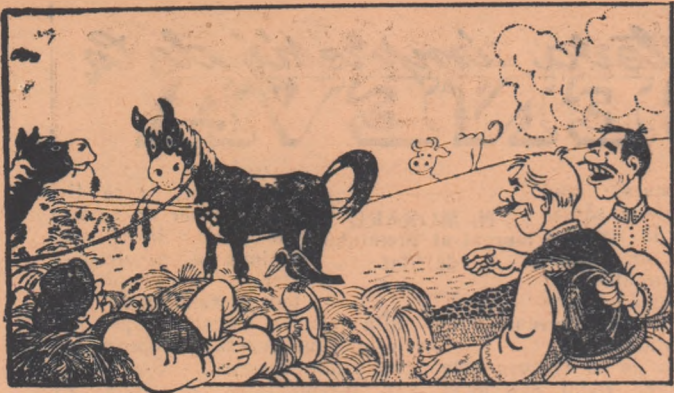
rat. Dar așa cum a știut în timp de pace să muncească, poporul coreean, ajutat de marele popor chinez, a știut să lupte și de astă dată cu eroism, apărîndu-și țara.

Iulie 1953. Lupta unită a popoarelor lumii a împus încetarea focului în Coreea. Poporul din R.P.D. Coreeană a trecut să-și refacă grabnic țara distrusă de război. Într-ajutor i-au venit poporul sovietic și celelalte popoare frățesti din țările de democrație populară. În acest răstimp au intrat în funcțiune 120 de mari întreprinderi industriale, refăcute sau nou construite. Aproape jumătate din numărul gospodărilor țărănești au pășit pe calea muncii în comun. A crescut bunăstarea poporului.

Sărbătorind 10 ani de la eliberare, poporul coreean luptă neobosit pentru înlăturarea unei Coree unite și democratice.

Combinatul industrial din Kansen a intrat din nou în funcțiune. — Membrii cooperativei de producție agricolă din satul Unha string o recoltă bogată de orez. — Neîncetat la sate se construiesc noi case de locuit.

— Asta n-are de gând să-și treiere grîul?
— Ba da. Numai că așteaptă să mănince caii
paiele, ca să-i fie mai ușor la cărat.

Grîngărituri

— Joac-o p-a cu șase boi!
— Ba! Miroase-a chiaburoi!
Joace-o dracu, de-o să-i placă,
Eu joc mindra mea săracă.

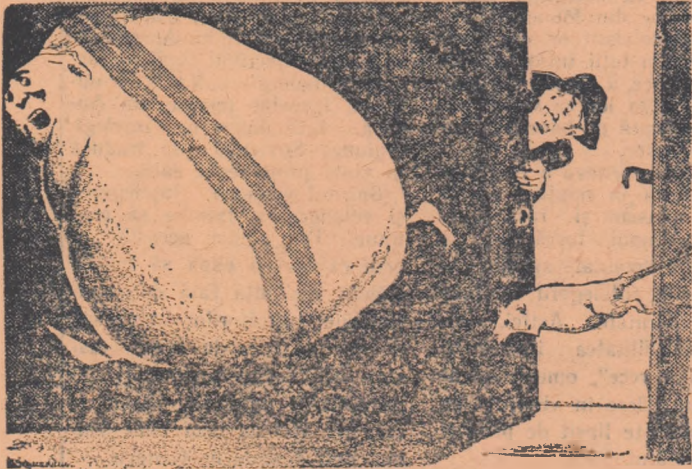
Mîndro, iubitelui tău
I s-au umflat ochii rău;
Nu de praf la treieris,
Ci de umbra din tufis.

Mîndră, de cînd te iubesc,
Buruieni pe lan îmi cresc,
Și-n livadă-mi făcui hat
Că-mi tot vîi la sărutat.

CONST. JURAVLE
corespondent

Dacă ar vorbi sacul cu grîu...

In unele locuri recolta nu e păstrată în bune condiții.

Sacul cu grîu: Aoleu, săriți, mă mănîncă șobolanii!

O poveste adevărată

Ci-că era odată, într-un sat,
bibliotecă. Și biblioteca avea
o sală de lectură. Iar oamenii
își făcuseră obiceiul s-o viziteze
și să citească în fiecare zi
multe din cărțile ce se aflau a-
colo. Biblioteca ar fi trăit pînă
în zilele noastre, de nu era prin
împrejurimile satului acela Șfarmă-
Uși cel rău, căruia nu-i vine
la socoteală să lase lucrurile
cu rostul lor. Așa că năvălind
Șfarmă-Uși, deși totul era fe-
recat cu grijă, a făcut cărțile
val-virtej. Și ca să fie de tristă
pomenire a ispravei sa'e, în lo-

cul bibliotecii și sălii de lectură
a așezat... birourile cooperativei.
...Povestea de mai sus este
adevărată. Ea s-a petrecut în
comuna Rîu de Mori, raionul
Hușeg. Iar Șfarmă-Uși din po-
veste nu-i altcineva decît Tirea
Ioan, președintele U.R.C.C. Hu-
șeg.

Am spus această poveste să
o asculte și cei de la sfatul
popular raional Hușeg, regiunea
Hunedoara.

După o corespondență tri-
misă de Florescu Constantin

Cîntecul „ALBINELI”

Scrierile lui Hie Poznașu

POMII DE PE MARGINEA DRUMULUI

Mă știți că eu nu prea fac
mulți purici într-un loc. Ba,
dimpotrivă, îmi place să umblu
prin lume, să aflu de ici o în-
tîmplare, de colo alta și unde
gădesc ceva de folos să vă îm-
părtășesc și dvs. Uite, bunăoa-
ră, mai zilele trecute m-au pur-
tat pașii prin comuna Blejești
din raionul Vida. Pe șosea îl
întîlnesc pe cantonierul Stăn-
culescu Dumitru, care îngrijea
niște puieți de pe marginea dru-
mului. Îi dau binețe și intru cu
el în vorbă. Era amarnic de su-
părat bietul om. Îmi spune:

— Nu știu ce să mai fac cu
oamenii ăștia ai noștri, ca să-i
dau pe brazdă. Numai necazuri
am cu ei.

— Cum așa? Întreb eu curios,
cum mi-i firea.

— Păi, uite, sfatul popular
din comună a hotărît să se
planteze în primăvară puieți de
pomi fructiferi pe marginea șo-
selei.

— Ei și? Văd că s-au prins
și sint destul de îngrijiți. —
spun eu.

— Sint, dar nu toți — miro-
retează scurt cantonierul. — Ia
liai cu mine la Dumitru Ofițeru,
să vezi că el a scos 9 puieți din
șosea și i-a mutat la el în gră-
dină; sau la Dumitru Popa,
care și el a scos 6 puieți. I-am
găsit eu ascunși în pădul. La
Stan Gutea și Dumitrache Bor-
cea în grădină o să găsim cite
un pui de cireș și de vișin. Ei,
ce zici dumneata, am dreptul
să fiu mîniat, au ba?

Am clipit din ochi, și odată
mi-a trecut prin minte că n-ar
strica de loc dacă le-aș da gos-
podarilor cu pricina, care s-au
dovedit așa de strîngători, o
lecție, să țină minte că Poznașu
le-a făcut o vizită în comună.
Văd cîțiva copilandri care se
jucau pe marginea drumului. Îi
chem la mine și-i întreb:

— Măi, țincilor, vreți voi să
mînceți niște mere?

— Ne dai inatale, nene? —
întrebă unul.

Le arăt o curte și le zic:

— Vă dau. Uite, săriți gar-
dul acela și umpleți-vă sînul.

Intr-o clipită țincii erau coco-

țați în pomi. Cînd să se dea
jos, numai ce iese stăpînul cu
o jordine în mină, înjurînd de
mama focului. Copiii țuști din
pomi, care încotro. Eu le strig:
— Nu fugiți, măi copii! Ve-
niți lingă mine.

Gospodarul cu pricina dă să
se repeadă la ei. Dar pînă să
mai zică ceva, i-o iau înainte:

— Măi, țincilor, știți de ce
v-am trimis să luați mere de la
nenea ăsta? Fiindcă și el a
luat puieții de pe marginea șo-
selei și i-a sădit în grădina lui.

Cînd a auzit vorbele astea,
gospodarul s-a făcut negru ca
pămîntul. Copiii s-au pornit pe
rîs. Unul dintre ei, mai isteț,
glăsui:

— Așa făcuși, nene? Bine că
știm. N-o să-ți lăsăm nici o
fructă, pînă nu răsădești pomii
la loc.

Și uite așa, l-am făcut de rî-
sul copiilor. Aoleu! Nu v-am
spus pe cine! N-are importan-
ță. Pe unul din acei gospodari
de care mi se plînsese cantonie-
rul. Se știe el!...

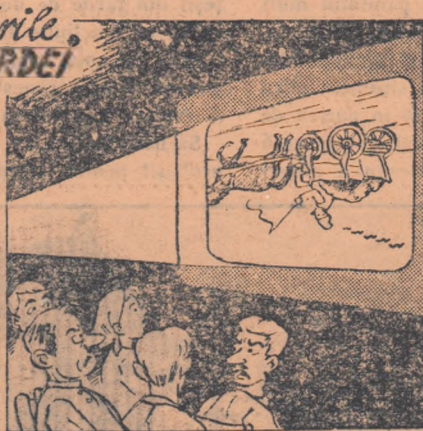
— Nici o grijă! Aici, în dosul paielei, putem fuma liniștiți, că doar eu sint paznicul ariei!

Desen: C. FLORIAN

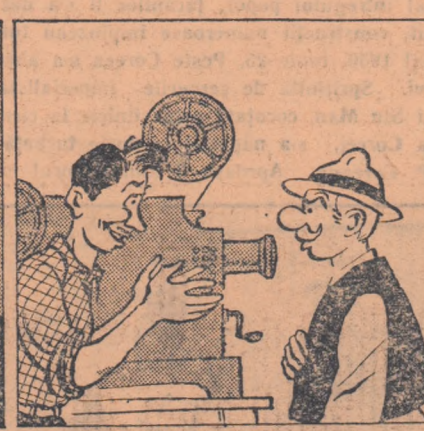
Text: ION RUȘ

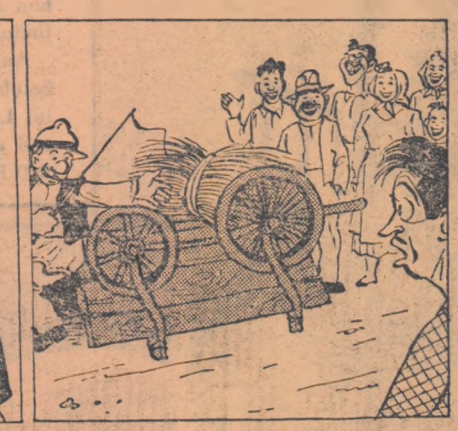
Filmu-și deapănă mosorul,
Pinza albă strălucеște:
Toți privesc. Operatorul
La mîndruță se gîndește.

Moș Ardei:
— Pot să jur că am dreptate!
E îndrăgostit virtos;
Uită-te minune frate:
Filmul e cu susu-n jos!

Operatorul:
— Moșule, să-mi faci un bine:
Pînă-n satul cel vecin
Durmă iute și pe mine.
Moș Ardei:
— Bine, stai... acuma vin!

Moș Ardei:
— Ce te miri? Hai la mindruța!
Doar din film am învățat
Cum se merge cu căruța.
Suie... c-am intîrziat!